

[Birte Kjærum.]

gogisk institut, som foreslås oprettet i forbindelse med et kommende universitetscenter.

Med baggrund i det radikale venstres positive kirkepolitiske indstilling kan jeg støtte, at dåbsundervisningen og en kristendomsundervisning får en fremtrædende plads i vort samfund. Ønsker vi en bred berøringsflade, opnås dette bedst gennem menighedsrådenes aktive medleven og medvirken under de muligheder, som loven i dag giver. Hvorfor skulle også valgmenigheder, frikirker og andre kirkelige samfund ikke nyde godt af disse bestemmelser? Det kan de jo i dag. Vi ved, at der i dag er et levende arbejde for børns oplæring i den kristne tro mange steder, også i andre end folkekirkelige trossamfund.

Selv om vi i det radikale venstre roser FDFs initiativ meget, må vi pege på faren ved, at folkeskolen ligesom kommer ud af billedet ad åre, og at kirkeskolen kan blive en ghetto for dem, der måtte søge den. Derfor stiller vi os skeptiske over for lovforslaget.

Poul Dam (SF):

Dette lovforslag er et ubehageligt eksempel på, hvorledes sekulariseringen har bredt sig i det danske kirkefolk. Hvis man havde den opfattelse, at det at tilhøre menigheden i sig selv indebar en forpligtelse, en forpligtelse til at deltage i evangeliets udbredelse, så kunne man vel ikke tænke sig, at alle initiativer og alle forslag skulle begynde med et krav om penge, om penge fra det offentlige, om penge fra andre mennesker. Så var man måske villig til at ofre noget selv. Men når man som jeg har været ude at tale i menighedskredse ude over landet om behovet for kristendomsundervisning i vort samfund, så ved man, at det første spørgsmål, der stilles, er: hvor kan vi få pengene? Ingen spørger: hvor kan vi uddanne os, således at vi frivilligt kan gøre en bedre indsats, end vi hidtil har gjort? Det er klart, at det gør man ikke, for indsatsen er meget begrænset. Sandheden om det danske kirkeliv er jo, at man bortset fra de fast ansatte har små kredse, der sidder rundt omkring og soler sig i deres egen indbildte hellighed og beklager sig over, at der ikke sker noget, og at ingen gør noget. Meget få tænker på, at de selv var dem, der skulle gøre noget.

Det, der kan kaldes krisen omkring kristendomsoplysningen og omkring kendskabet til

kristendommen i vort samfund, klarer vi ikke gennem nye institutioner. Det klarer vi kun ved, at de, der føler sig ansvarlige, gør dette i alvor, det vil sige virkelig tager et ansvar, og dette ansvar består ikke i, at man stiller krav om, at menighedsrådene skal få lov at ansætte nogle folk af den ene eller anden art og få lov at opkræve nogle flere skatter, så disse ansatte mennesker kan gøre et eller andet arbejde.

Selv om dette nu kunne gøres på frivilligt grundlag – og det *kan* gøres på frivilligt grundlag, så er der en idé i dette forslag, som er i diametral modsætning til hele den folkekirkelige tanke. Tanken bag vor folkekirke er, at kirken er for hele folket. Evangeliet er for hele folket. Eller for at bruge et gammelt citat af Kaj Thaning: Menigheden er kun et hjælpemiddel. Det er ikke helt nøjagtigt sådan, han sagde det. Menigheden er det, der skal hjælpe evangeliet med at nå ud til folket. Det er dér, menighedens ansvar ligger.

Menigheden er ikke en særlig pressionsgruppe, og Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer må for min skyld gerne udtale sig, bare ministeren lader være med at tage hensyn til det. Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer er i meget høj grad en selvbestaltet gruppe, som repræsenterer en meget lille del af det danske kirkefolk. Men for øvrigt er ministeren ikke sat til at varetage det danske kirkefolks interesser. Ministeren er sat til at varetage det danske folks interesser, og kirkefolket har ikke lov til at udskille sig fra folket, for i samme øjeblik er det ukristeligt og i hvert fald helt afgjort i strid med hele folkekirkens idé.

Man taler meget om ansvaret for dåbsoplæringen og meget om folkeskolen i den sammenhæng. Jeg skal hertil kun sige, at man skal være overmåde forsigtig med at svække de muligheder, der er for at gøre noget gennem folkeskolen, og den kritik af folkeskolens undervisning, der indirekte ligger i dette forslag, kan meget vel vise sig at være et tveægget sværd, som gør det endnu sværere at arbejde fornuftigt i folkeskolen, hvor der jo er mange udmærkede lærere, som navnlig i de senere år har gjort et vældigt arbejde for at forbedre den pædagogiske indsats.

Men dåbsoplæring er ikke noget, der er begrænset til barnealderen eller til konfirmationsalderen. Der er et vældigt behov for voksenundervisning på dette område, og det er rigtigt og godt, at dette er blevet fremhævet i forbindelse